

D ů v o d y:

V souzeném případě byla odložena dražba dlužníkůvých nemovitostí podle ustanovení zák. č. 34/1934 a vlád. nař. č. 260/1934 Sb. z. a n. usnesením prvního soudu ze dne 10. ledna 1936, jež bylo potvrzeno usnesením rekursního soudu ze dne 31. března 1936. Platí tedy o tomto odkladu ustanovení § 25 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n., to jest dražba byla odložena s právními následky podle ustanovení zák. č. 34/1934 a vlád. nař. č. 260/1934 Sb. z. a n. na dobu po 30. září 1936. Podle ustanovení § 9 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. zůstávají odklady exekucí podle §§ 25 a 26 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. nedotčeny. Tím však není řečeno, že by v takto odloženém dražebním řízení nemohlo býti pokračováno, neboť v § 9 se dále stanoví: »dojde-li však k pokračování v exekucích podle těchto ustanovení nebo v exekucích podle § 28 téhož vlád. nařízení odložených, budiž užito ustanovení předcházejících paragrafů«, z čehož plyne, že k pokračování v takto odloženém dražebním řízení může dojít a že jest pak užiti ustanovení předcházejících paragrafů vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., tedy i ustanovení § 7, na které se vymáhající věřitelka ve svém návrhu na pokračování v exekuci odvolala. Prvý soud tudíž právem přihlížel k údajům návrhu vymáhající věřitelky na pokračování dražebního řízení ze dne 14. listopadu 1936, opírajícího se o ustanovení § 7 řeč. vlád. nař., a v té příčině také potřebné šetření provedl. Nejsou proto odůvodněny vývody odvolacího rekursu, že ustanovení uvedeného vládního nařízení nemají tu významu. Vývodům dovolacího rekursu jest však přisvědčiti potud, že se rekursní soud neměl zabývatí otázkou, zda jde v souzeném případě o věci uvedené v § 1 uved. vlád. nař. a zda je po té stránce splněn požadavek § 1 řeč. nař. pro povolení odkladu dražby, poněvadž o odklad dražby tu nešlo, nýbrž naopak o pokračování v odloženém dražebním řízení. Poněvadž rekursní soud, vycházející z nesprávného právního názoru na věc, se vývody rekursu nezabýval a usnesení prvního soudu nepřezkoumal ani v příčině zamítnutí návrhu na pokračování z důvodu § 7 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., ani v příčině dalších výtek rekursu, bylo dovolacímu rekursu vyhověti:

Čís. 16134.

K úrokům nebo k příslušenství knihovně zajištěné pohledávky lze nabýti exekučního zástavního (nadzástavního) práva jen vkladem zástavního (nadzástavního) práva podle § 310, odst. 1, ex. ř.

Nemá-li povinný podle knihovního lustra knihovně zajištěné pohledávky, jest zamítnouti návrh na exekuci zabavením úroků z pohledávky podle tvrzení vymáhajícího věřitele knihovně zajištěné.

(Rozh. ze dne 25. května 1937, R II 224/37.)

Exekuční soud povolil vymáhajícímu věřiteli k dobytí jeho vykonatelné pohledávky 961 Kč 10 h s přísl. exekuci zabavením a příkázáním nároku na pobírání úroků z knihovně zajištěné pohledávky

44.000 Kč, kterýžto nárok prý přísluší povinným za poddlužnicemi nezletilými Hermínou a Edeltraudou F. v L. Re k u r s n í s o u d zamítl exekuční návrh. D ů v o d y: Úroková pohledávka jako vedlejší pohledávka sdílí osud jistiny. Poněvadž však není možné, aby vymáhající věřitel provedl zabavení knihovně zajištěné pohledávky podle § 294 ex. ř., jako se to stalo v souzeném případě — proti tomu mluví ustanovení § 320, odst. 2, ex. ř., které praví, že i bez návrhu jest z moci úřední povolití vklad práva zástavního, když jde o zabavení knihovně zajištěné pohledávky —, jest zabavení hypotekární pohledávky bez vkladu práva zástavního neplatné, a nemůže proto nárok na pobírání úroků, závislý na hlavní pohledávce, býti zabaven podle § 294 ex. ř. Bylo tedy odůvodněné stížnosti vyhověno, poněvadž uvedený skutkový děj byl exekučnímu soudu při vyřizování exekučního návrhu znám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ježto jest o návrzích na povolení exekuce podle §§ 3 a 55 ex. ř. zpravidla rozhodovati bez předcházejícího ústního jednání a bez slyšení odpůrce vyjímajíc případy, v nichž zákon výslovně něco jiného nařizuje, (§§ 11, 91, 133, 303, odst. 3, 309, odst. 2, 317, odst. 2, a 358 ex. ř.), a zákaz novot platí také pro opravné řízení v exekučních věcech, bylo pouze zkoumati, zdali exekuční návrh vyhovuje požadavkům v § 54 ex. ř. uvedeným, aniž lze vůbec přihlížeti k tvrzením v opravných spisích obsaženým. Vymáhající věřitel se domáhal exekuce zabavením a příkázáním nároku na úroky z pohledávky ve výši 44.000 Kč, příslušící povinným proti nezletilým Hermíně a Edeltraudě F. jako poddlužnicím. K vysvětlení uvedl vymáhající věřitel výslovně ve svém návrhu, že »se dověděl, že povinné straně přísluší proti nezletilým dětem pohledávka, jež je knihovně zajištěna«, a poukázal ještě na vložku č. 55 pozemkové knihy L. Tomu tvrzení nebylo možno jinak rozuměti než tak, že povinní jsou věřiteli, kteří mají za nezletilými poddlužníky knihovně zajištěnou pohledávku ve výši 44.000 Kč. Exekučního zástavního práva k pohledávce, pro kterou jest na některé nemovitosti vloženo knihovně zástavní právo, lze však podle § 320, odst. 1, ex. ř. nabýti jen vkladem zástavního (nadzástavního) práva do veřejné knihy. To platí také pro případ, má-li býti nadzástavní právo založeno pouze k úrokům nebo nějakému příslušenství knihovně zajištěné pohledávky. Vymáhající věřitel však toho vůbec nežádá, a pokud jeho návrh již podle § 320, odst. 2, ex. ř. zahrnuje žádost, aby byl povolen i knihovní vklad zástavního práva, nelze mu vyhověti, ježto podle knihovního lustra dlužníci vůbec nemají knihovně zajištěnou pohledávku za uvedenými nezletilci (§ 94, č. 1, knih. zák., § 88 ex. ř.). Rekursní soud posoudil proto věc správně, zamítl-li návrh vymáhajícího věřitele.

Čís. 16135.

I. Otázka, zda určité právní jednání jest diferenčním obchodem, jež jest posuzovati podle §§ 1270 až 1272 obč. zák., či obchodem efektivním, jest otázkou právní, kterou řeší soud. Věcí znalců oboru ban-